

Мамі

Рідненька матінка моя!
Почуй,я донечка твоя.
Я так добра тобі бажаю,
Щодня в думках тебе шукаю.
Тому і ти тепер прийди,
Знайди мене прошу знайди,
Або надворі,або в хаті,
Чи на горі десь,чи в кімнаті,
Бо так бажаю цього я,
Прийди,Матусенько моя,
Щоб стало радісно з тобою
В ту мить,прекрасною порою,
Бо я ж по правді говорю
Як сильно я тебе люблю.
Для того я пишу в посланні
Солодкі,як нектар,бажання.
Отож увагу ти звертай
На цю любов і в серці май
Не біль образи,а надію
На здійснену,щасливу мрію.
Прийми ж цю найсолодшу мить,
Коли любов моя горить,
Коли ти теж мене в ній любиш,
А в щасті ніжно приголубиш,
Та й відійде тоді те все,
Що гірше,що біду несе.
Прийде пиємна насолода,
Від смутку,від біди свобода.
Тож не відкинь мою любов,
Щоб було добре знов і знов,
До тебе думкою літаю,
З тобою пісню заспіваю
Про вічне щастя всій рідні,
Про радість і тобі й мені,
Щоб швидше нам її прийняти
І шоб постійно її мати.

Думка про тата

Здіймись моя прекрасна думко
Про щастя таточка мого.
Мерщій лети, помчися хутко
І швидко віднайди його.
Теплом промінчика святого
Торкнися татових грудей.
Бігом! Бігом лети до нього,
До найдорожчого з людей.
Хай принесе йому здоров'я
Твоя незламна доброта.
Окутай таточка любов'ю,

Моя ти думко золота.
Я з вірою тебе пускаю,
Немов святе своє дитя,
Нехай Господь благословляє
Тобою татове життя.
Спасибі, Боже мій, спасибі!
За те, що таточка створив,
За те, що дав йому Ти сили.
Як добре те, що Ти зробив!
Нехай же думка понесеться
І всіх торкне її політ.
Хай гарно татові живеться
Ще так багато добрих літ.
Зміцни його, даруй здоров'я,
Мій добрий Господи святий,
Наповни вічною любов'ю,
Бо так потрібний тато мій.

ЖИТТЯ

І що таке життя? Ми мусимо сказати,
Що таке талановитий музикант.
Пташок навчив той музикант співати
Ще тисячі років тому назад.

В траву послав він коників охочих
Стрибати й вигравати цілий день,
А цвіркун - для вечора й для ночі
Творити музику пташкам до їх пісень.

Життя й комашок музики навчило,
Щоб звуками гукати знов і знов
Одна до одної, а потім гарно й мило
Творити недосліджену любов.

Життя - це хімік, бо плодам дарує
І запах, і властивості, і смак.
Як дивно ті молекули будує!
Їси і не наситишся ніяк.

Життя – художник, створює картини
Такі, що не надивишся на них
В думках, напевно, кожної людини
Є пам'ять від пейзажів дорогих.

Є згадка про ліси, поля і гори
Чи про зірки, що в небі мерехтять,
Про ріки та ставки або про море,
Про чайок, що над хвилями летять.

Життя - скульптор, що дарує форму
Для квіточок, для кожного листка,

Ту форму всьому надає живому
Незнана сила – є така.

Ту силу ще не зовсім дослідили
Не всі ще про неї відкриття,
Бо з того, що, дізнавшись, покорили,
Ніхто й не скаже й розмірів життя.

Ніхто усього всесвіту не бачив
І на його кінець ще не літав
Життя ще на вазі ніхто не зважив
І таємниць його не розгадав.

Моя Батьківщина

Україно моя! Батьківщино моя!
Є у тебе рівнини і гори,
Що віками про них знає наша Земля,
Бо ти маєш зелені простори.

Бо завжди хвилювала собою ти світ
І краса твоя славу здійсмила.
Ти багато страждала ці тисячі літ,
Та тепер незалежною стала.

А твій красень великий, могутній Дніпро –
Людам сили дарує віками.
Всі легенди про нього звучать на добро
І серця прославляють піснями.

Ще ти маєш красиві, квітучі сади,
Є родючі поля і діброви,
Тому вдосталь ти нас годувала завжди,
Розцвітай же нам знову і знову!

Мого серця любов не здолати нічим,
Я повсюду тобою пишалась
І приємно мені, що у світі у цім
Українкою я називаюсь.

Я у мріях своїх уявляю не раз
Що сусідні народи – нам друзі
І країна моя в новий, пам'ятний час
Серед них, в Європейському союзі.

Хоч минають ці дні, пролітають роки,
Та нікому тоді не забути
Добрий погляд очей, ніжний дотик руки
Тих, хто зможе ще ближчими бути.

Бо в культурі і в спорті народи-брати
Спільну пісню тоді заспівають

І побільшає скрізь на Землі доброти,
Що її усі люди чекають.

Рідна мова

Рідна мова моя українська
Лине піснею в неба блакить,
А в тій пісні любов материнська
До своєї дитинки звучить.
Справжній успіх несуть перші кроки,
Але радість – це перші слова.
Для дитинки найкращі уроки –
Вчити мову, бо мова жива.

Вона вічна, свята, невмируща,
Донеслася від наших дідів.
Для душі рідна мова цілюща,
Як бальзам із далеких віків.

Наша мова як музика ллється,
Коли двоє в розмові стоять
І година лиш миттю здається,
А їх очі коханням горять.

Її миле й солодке звучання
Як чудесний нектар на устах.
В смутку тиші - гіркоти мовчання,
А розрада є тільки в словах.

Рідна мова - це гордість народу,
Бо вона об'єднала всіх нас.
В ній краса українського роду,
Що його величала не раз.

Наша мова є вільною в світі,
Неможливо зламати її.
Служить людям у кожному столітті
І живе в кожній нашій сім'ї.

Мова мого народу

Мов нектар на устах рідна мова,
Незабутня, квітуча, жива,
Солов'їна вона, калинова,
Бо так часто звучать ці слова.

Скрізь у світі піснями лунає,
Тішить душі, серця веселить.

Для нас кращої мови немає,
Ніж своя, що з дитинства звучить.

Мов по зернятку слово до слова
Добрі звуки народ відбирав,
Сотні років творилася мова
Поки час її долі настав.

Їй судилося скрізь зазвучати,
Так, щоб кожен почути хотів,
Бо вона і співуча, й багата,
Одна з тих, що найбільше в них слів.

Все минуле, всю пам'ять народу
Наша мова в собі береже.
В ній душа українського роду,
Кожне слово у ній не чуже.

Кожне слово - це сила могутня,
Яка нас пов'язала усіх
І віджилих людей, і майбутніх,
Відрікатися мови - це гріх.

Не забудьмо її, розвиваймо!
Бо свою не замінять чужі.
Бережімо як волю, вивчаймо,
Рідна мова - це скарб для душі.

Роздуми про хліб

У добрі дні ми хвалимо найбільше
Не те, що для життя є основним:
Комп'ютери, машини найновіші
Чи для розваг стає щось дорогим.

Хтось золото шанує, а хтось перли,
Сховавши десь, замкнувши на замок.
А що без хліба всі б уже померли,
Не кожному приходить до думок.

Чомусь ніяк псувати не покинуть
Усю природу: й воду, і поля,
Від того колоски, буває, гинуть –
Не раз бідує в повенях Земля,

А в іншому місці засуха буває
Чи, часом, буревії пролетять –
Найкращий урожай тоді зникає,
Мішки з зерном на складах не лежать.

Немає з чого борошна зробити,

Немає з чого хліба напекти,
Хоч покищо й можливо закупити,
А далі як ? Де ж хліба нам знайти ?

Щоб багатьох людей прогодувати,
Щоб не була пустелею Земля,
Уже сьогодні треба шанувати
Не зброю й не машини, а поля.

Ніякі перли хліба не замінять,
І золота й багаті не їдять,
Його лиш бережуть вони та цінять,
А хліб для всіх – це Божа благодать.

Є в продажу і соуси, й жувачки,
Та в дні без хліба все це несмачне,
І хоч цукерок будуть цілі пачки,
Нас не на довго голод обмине.

Не все оте, що зроблене красиво,
Щодня є необхідним на столі,
Лише про хліб забути неможливо:
Його завжди любили на Землі.

Без хліба людям довго не прожити,
Тому цікавлять кожного жнива.
Ніщо його не зможе замінити,
Бо хліб і справді – всьому голова!